

sagdes, at der skulde ikke finde Tilbagebetaling Sted i de 4 Aar. Heraf viser sig netop, hvor nødvendig Optagelsen er i selve Finantsloven, af Ting, som i og for sig godt kunde staae i Anmærkningerne.

Hjerring: Forsaaadit det var ved anden Behandling, at Forslaget var fremkommet, vilde det have været overordentlig let at sige, hvorledes man skulde forholde sig; men forsaavidt det derimod først fremkommer ved tredje Behandling, er det forbundet med lignende Vanskeligheder som de, der i Almindelighed ere forbundne med Forslag, som først fremkomme ved tredje Behandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg har i flere Aar gjentagende hørt denne Bemærkning med Hensyn til Finantsloven udtalt af den ærede Rigsdagsmand, og det maatte derfor være mig undskyldt at sige endnu et Par Ord derom. Den ærede Rigsdagsmand er i en fuldkommen Vildfarelse. Naar Ministeriet havde simpeltvæk begjæret de 2,000 Rbd. og havde i sin Skrivelse sagt: Derved ansees det forøvrigt for at være en Selsøjlge, at vi bespare i de 4 paafølgende Aar 500 Rbd., saa maa den ærede Rigsdagsmand indrømme mig, at det var et Underbilag, der var bindende. Nu sidder den ærede Rigsdagsmand i Thinget og siger: „Jeg holder ikke af den Forpligtelse; jeg vil ikke, at den skal være bindende“; saa er han i den største Forlegenhed; staaer det i selve Loven, saa kan han stille Endringsforslag, om at det skal gaae ud; men staaer det kun i det skriftlige Bilag, saa kan han kun faae det ud ved at optage en Anmærkning i selve Loven. Det er ikke muligt for mig at udtrykke mig tydeligere.

Hjerring: Det maa dog være mig tilsladt at tilspøe et Par Ord. Det forekommer mig, at der ikke var noget Slaaende i den høitærede Ministers Raisonnement; thi det forekommer mig klart, at forsaavidt man overhovedet vil indrømme saadanne Anmærkninger en Plads paa Finantsloven, saa kan man ligeaa godt, hvis man vil have, at en i Underbilaget indeholdt Bestemmelse skal gaae ud, sætte

en Anmærkning ind i Finantsloven, hvorved det gjøres klart, at den bindende Betingelse ikke skal have Gyldighed i vedkommende Finantsaar. Hvis det var ved 2den Behandling, vilde det ikke være vanskeligt at stille Anmærkningen om, at den bindende Bestemmelse ikke skulde gjælde i en saadan Form, at man efter først at have faaet den optaget paa Finantsloven, da igjen ved 3die Behandling kan stemme den ud af rene Redactions-hensyn.

Wessely: Jeg skal dog tillade mig en Bemærkning i Anledning af, hvad her er fremkommet om de saakaldte Anmærkninger. Jeg skal ikke gaae ind paa Ordene i selve Finantsloven. Det forekommer mig, at det ikke vilde være vanskeligt at see, at naar der staaer opført til temporaire Understøttelser en Sum af 13,600 Rbd. og til ordinaire en Sum af 11,600 Rbd., saa er denne Post ikke rigtig affattet; thi det burde hedde: 11,600 Rbd. til temporaire Understøttelser og 2,000 Rbd. til extraordinaire Understøttelser. Men jeg skal ikke indlade mig paa at kritisere den Slags Ting i Finantsloven; jeg vil kun sige, at den Menighed, der har været tilstede mellem den meget ærede Minister og en æret Landstingsmand, har en anden og dybere Grund. Det vil erindres fra Sagens 1ste Behandling, at der da blev fremsat af den ærede Landstingsmand en Anfø over, at en Conto — jeg erindrer ikke i dette Dieblif hvilken — var bleven meget vidtløftigere end tidligere. Dertil bemærkede den meget ærede Minister, at det var skeet, for at man kunde have Noget at holde sig til, og for at man kunde undgaae de skrevne Bilag. Der er den egentlige Uoverensstemmelse. Det, man efter mine Tanker maa henvende Opmærksomheden paa og holde ved, er, at hvad der i finantsiel Henseende er bindende, skal staae i Finantsloven og ikke i Anmærkningerne. Naar det i dette Dieblif og tidligere er og har været saaledes, at man har søgt at hjælpe sig igjennem ved at sige, at Anmærkningerne ere tillige bindende, saa er det dette, der fører til de forunderligste Bestemmelser i selve Finantsloven. Vil man have en correct Finantslov og en Lovgivning, som man kan holde sig til, saa maa alle Bevillinger staae i Finantsloven,